
ДА БЪХМЕ СЛЪНЦЕ НИЙ!

Отукъ посиѣженъ пжтъ се губи
Въ нощъта: край поледени съсипни. . .
Тя горко плаче — моята душа срѣдъ тъмнини,
Безсилна мъртавцитѣ да разлюби.

Погаснаха звѣздитѣ — и ти не си при менъ
Душата ми: тя горко плаче изъ безкрая на нощъта. . .
Да бѣхме — ти и азъ — несгаснали зари отъ хубавъ день! --
Да бѣхме слънце ний срѣдъ тазъ пустинна самота!

Да бѣше ти при менъ — да бѣхме слънце ний
Разкжсало мъгли и тъмнини. . .
Но горко плаче тя сама — душата ми — и търси те,
Сама невиждаща, и падаща изъ пропасти и съсипни. . .